

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 sierpnia 2023 r.

DIH-3.707.76.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.74.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę „FUKSJA” Sp. z o.o. z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 5 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: BP.8361.32.2023.NJ), nakładającej na ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1 800 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych 00/100), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 30 marca i 14 kwietnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Lubuskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr BP-30/2023 z dnia 29 marca 2023 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie [xxxxxx] w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 10 marca 2023 r. nr BP.8361.32.2023, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę prawidłowości uwidaczniania cen przy produktach oferowanych do sprzedaży konsumentom. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 13 marca 2023 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności zastępcy kierownika sklepu, jako osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w trakcie kontroli, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem

upoważnienie do przeprowadzenia kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W dniu 30 marca 2023 r. ww. osoba upoważniona przez kontrolowanego wypełniła formularz oświadczenia przedsiębiorcy, wskazując, iż należy on do grupy średnich przedsiębiorców, w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 3 Prawa przedsiębiorców.

W toku kontroli dokonano oceny prawidłowości uwidaczniania cen oferowanych towarów na zgodność z przepisami ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” oraz przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Sprawdzeniem objęto 130 partii towarów oferowanych do sprzedaży konsumentom, z czego zakwestionowano łącznie 45 partii towarów. Stwierdzone nieprawidłowości polegały na:

- braku informacji o cenie i cenie jednostkowej dla 47 partii produktów,
- braku informacji o cenie dla 3 partii produktów,
- nieprawidłowym wyliczeniu ceny jednostkowej dla 4 partii produktów.

Powyższe stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3, § 4 i § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 14 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: BP.8361.32.2023) oraz w dołączonych załącznikach. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 7 czerwca 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Lubuski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. W tym samym piśmie wystąpił do strony także z wnioskiem o sporządzenie i przekazanie informacji o wielkość jej obrotów i przychodu. Pismo to doręczono stronie w dniu 12 czerwca 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 15 czerwca 2023 r. zajęła stosowne stanowisko w niniejszej sprawie. Odrębnym pismem z tego samego dnia strona przekazała wymagane informacje o wielkość jej obrotów i przychodu za rok 2022.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Lubuski WIIH w drodze decyzji z dnia 5 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: BP.8361.32.2023.NJ), nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 1 800 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych 00/100), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy. W treści decyzji ustosunkował się również do stanowiska strony z dnia 15 czerwca 2023 r. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 7 lipca 2023 r.

W dniu 26 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Lubuskiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 14 lipca 2023 r. (nadane w dniu 17 lipca

2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona przytoczyła te same argumenty, na które powołała się już w piśmie z dnia 15 czerwca 2023 r., wnosząc o zaniechanie postępowania.

W dniu 28 lipca 2023 r. Prezes UOKiK otrzymał za pośrednictwem organu pierwszej instancji pismo strony z dnia 19 lipca 2023 r., stanowiące uzupełnienie do odwołania. Strona wniosła w nim o odwołanie kary pieniężnej, bez jakiegokolwiek uzasadnienia.

Pismem z dnia 1 sierpnia 2023 r. DIH-3.707.76.2023, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 7 sierpnia 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Jak wynika z definicji zawartych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy, przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru (lub usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (lub określonej usługi), których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Dodatkowo sposób uwidaczniania cen towarów (lub usług) regulują przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii.

W świetle § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Jak stanowi § 3 ust. 2 tego rozporządzenia, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;

- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Cena jednostkowa, jak wynika z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący z wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W świetle § 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa pakowanego środka spożywczego w stanie stałym znajdującego się w środku płynnym dotyczy masy netto środka spożywczego po odsączeniu, oznaczonej na opakowaniu jednostkowym, jeżeli płyn ten lub mieszanka płynów stanowi jedynie dodatek do podstawowego składu tego środka spożywczego. W przypadku gdy pakowany środek spożywczy był glazurowany, cena jednostkowa jest podawana w odniesieniu do masy netto z wyłączeniem glazury. Stosownie do § 2 pkt 6 tego rozporządzenia, przez masę netto po odsączeniu - należy rozumieć masę środka spożywczego w stanie stałym umieszczonego w środku płynnym.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie [xxxxxx] należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Lubuskiego WIIH stwierdzili, że na 130 partii sprawdzonych przy 50 partiach towarów brakowało jakichkolwiek informacji o cenie (w tym przy 47 z nich - cen i cen jednostkowych, przy 3 z nich - cen), zaś przy 4 partiach towarów uwidoczniło się nieprawidłowo wyliczoną cenę jednostkową. Tym postępowaniem przedsiębiorca nie przekazał konsumentom informacji o cenie oraz cenie jednostkowej, pozbawiając ich tym samym jakiegokolwiek informacji o cenie tych produktów oraz uniemożliwiając lub co najmniej utrudniając porównanie cen tych produktów z uwzględnieniem ich rzeczywistych gramatur. Prezes UOKiK podkreśla w tym miejscu, że cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z innymi towarami - podobnymi, o odmiennych cechach co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego, itp.

Stwierdzone przez inspektorów w toku kontroli nieprawidłowości stanowiły naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3, § 4 i § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa m.in. w art. 4 ust. 1 tej ustawy, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, decyzją z dnia 5 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: BP.8361.32.2023.NJ), Lubuski WIIH nałożył karę pieniężną w wysokości 1 800 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli stanowiących podstawę do zakwestionowania przedmiotowych produktów, ani też nie wniosła zastrzeżeń co do wysokości wymierzonej jej kary pieniężnej, natomiast przytoczyła szereg argumentów, na które powołała się już w piśmie z dnia 15 czerwca 2023 r., celem wykazania, z czyjej winy i w jaki sposób doszło do naruszenia prawa. Zaznaczyła przy tym, że w dniu kontroli pracownicy sklepu rozpoczęli wymianę cen i nie byli w stanie tego wykonać w ciągu kilku godzin. Dodała, że ceny zostały uzupełnione i poprawione do końca dnia. Wyjaśniła, że pomimo dążenia do utrzymania dokładnych oznaczeń cenowych, zdarzają się sytuacje, kiedy nie jest w stanie w jednej chwili wprowadzać zmian na wszystkich produktach, jednakże po dostrzeżeniu nieprawidłowości, jej pracownicy starają się jak najszybciej (tj. najpóźniej do końca tego samego dnia) uzupełnić i poprawić etykiety cenowe. Nadmienila, że priorytetem spółki jest zapewnienie klientom komfortowych zakupów i precyzyjnych oznaczeń cenowych. Zapewniła także, że działa intensywnie, aby minimalizować podobne incydenty w przyszłości i kontynuować swoje starania w kwestii odpowiedniego oznaczania cen.

W ocenie Prezesa UOKiK, przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie. Należy zwrócić uwagę, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, stosownie do którego, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa m.in. w art. 4 ust. 1, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego obligatoryjnie karę pieniężną określoną w tym przepisie. Powyższe przepisy w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ww. przepisami, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Prezes UOKiK wskazuje, że ustawa o informowaniu o cenach zawiera regulacje dotyczące nakładania kary pieniężnej za naruszenie obowiązków w zakresie uwidaczniania cen oraz cen jednostkowych, jak również miarkowania jej wysokości, jednakże nie zawiera ona regulacji dotyczących wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorcy za takie naruszenie. Organ IH - wbrew przekonaniu strony - nie jest zatem władny do zbadania tego, z czyjej winy i w jaki sposób doszło do naruszenia prawa, gdyż w świetle powołanych wyżej przepisów, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2017 r., sygn. akt VI SA/Wa 1819/16).

Podkreślenia wymaga, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciężących na nim obowiązków, bez względu na winę i przyczyny powstania naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się m.in. w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Była ona obowiązana zorganizować swoją działalność w taki sposób, aby nie dopuścić do naruszenia prawa i móc uwidocznić informacje o cenach oraz cenach jednostkowych oferowanych towarów w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona dla 54 na 130 sprawdzonych partii towarów nie wykonała powyższych obowiązków, co stanowiło wystarczającą przesłankę do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Odnosząc się do argumentów strony przedstawionych m.in. w odwołaniu, że w dniu kontroli pracownicy sklepu rozpoczęli wymianę cen i nie byli w stanie tego wykonać w ciągu kilku godzin (ceny zostały jednak uzupełnione i poprawione do końca dnia), należy zauważyć, że z protokołu kontroli oraz dołączonej do niego dokumentacji fotograficznej nie wynika, aby

strona podjęła działania naprawcze i zakończyła je w tym samym dniu, co dzień rozpoczęcia kontroli i stwierdzenia nieprawidłowości, tj. 30 marca 2023 r., czy nawet do końca trwania kontroli, tj. do 14 kwietnia 2023 r. Przeczy temu także fakt, że równoległe do postępowania w sprawie wymierzenia stronie kary pieniężnej, pismem z dnia 7 czerwca 2023 r., Lubuski WIIH wszczął z urzędu odrębne postępowanie administracyjne, w celu wydania, na podstawie art. 32 ustawy o Inspekcji Handlowej, zarządzenia pokontrolnego w sprawie usunięcia nieprawidłowości cenowych w odniesieniu do 54 partii towarów. Jednocześnie, pomimo iż w ramach prowadzonego równoległe postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, organ pierwszej instancji dysponował pismem strony z dnia 15 czerwca 2023 r., stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu przedmiotowego postępowania, w którym strona przytoczyła analogiczne argumenty, jak w ww. odwołaniu, wydał on w dniu 5 lipca 2023 r. m.in. decyzję, na mocy której zarządził usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości przez stronę. Decyzję tę strona odebrała w dniu 7 lipca 2023 r. i pomimo zawartego w niej stosownego pouczenia, nie poinformowała ona o sposobie wykonania tej decyzji. Istotny jest również fakt, że opisana kontrola poprzedzona była zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli, gdzie zamieszczono m.in. informacje o zakresie przedmiotowym kontroli oraz planowanym terminie ich przeprowadzenia. Kontrola ta została wszczęta po upływie 27 dni licząc od dnia, w którym strona potwierdziła odbiór tego zawiadomienia. Tym samym, strona miała możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli i usunięcia nieprawidłowości (jeszcze pod rozpoczęciem kontroli), tymczasem - jak wynika z argumentacji strony - takie działania podejmowała dopiero w efekcie kontroli. W odniesieniu do przedstawionych przez stronę argumentów należy także pokreślić, że to na przedsiębiorcy ciąży obowiązek, aby ceny towarów były uwidocznione już przed samym udostępnieniem ich do sprzedaży, a więc jeżeli przedsiębiorca wiedział, że musi zmienić ceny, to winien to zorganizować tak, aby konsumenci nie byli pozbawieni informacji w tym zakresie.

Prezes UOKiK wskazuje, że nawet przy założeniu, że strona podjęła działania naprawcze jeszcze w trakcie trwania kontroli (bez poinformowania o tym inspektorów na ówczesnym etapie postępowania), czy też dopiero po kontroli (bez udzielenia odpowiedzi na zarządzenie pokontrolne), fakt ten nie zwalnia jej z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Jak już wyżej wykazano, odpowiedzialność wynikająca z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3, § 4 i § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W niniejszej sprawie, Lubuski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w granicach przewidzianych ustawowo. Po uwzględnieniu w sposób prawidłowy przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, mających wpływ na wymiar kary, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 800 zł, która stanowi 9% górnego wymiaru kary i [xxxxxx] przychodów strony za rok 2022. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenie oraz cenie jednostkowej dla 50 partii towarów, bądź informacji o prawidłowo wyliczonej cenie jednostkowej dla 4 partii towarów.

Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowi sankcję administracyjną, zaś jej celem jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacje o cenach służą właściwemu poinformowaniu nabywcy o tym za jaki towar i w jakiej ilości ma zapłacić daną należność,

a także stwarzają identyczne warunki dla podmiotów funkcjonujących na rynku. Dlatego rzetelna informacja o cenie i cenie jednostkowej oraz możliwość porównania cen wielu produktów ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumenta.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II GSK 1823/11). Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 1 800 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. W szczególności należy zauważyć, że przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej, Lubuski WIIH w sposób prawidłowy odniósł się do wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, mających w pływ na jej wymiar, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona nie przekazała informacji o sposobie wykonania decyzji dotyczącej zarządzenia pokontrolnego w sprawie usunięcia nieprawidłowości cenowych w odniesieniu do 54 partii towarów, natomiast jej argumenty o rzekomym uzupełnieniu i poprawieniu cen do końca dnia, w którym rozpoczęto kontrolę i stwierdzono nieprawidłowości, należy uznać za niewiarygodne, gdyż nie znajdują one potwierdzenia w protokole kontroli, a także mijają się z celem, dla którego wydane zostało zarządzenie pokontrolne. Tym niemniej, nawet przy założeniu, że w toku kontroli strona podjęła takie działania, to należy uznać, że w świetle całości zebranego materiału dowodowego, były one nieskuteczne. Co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o cenie oraz cenie jednostkowej dla 50 partii towarów, bądź informacji o prawidłowo wyliczonej cenie jednostkowej dla 4 partii towarów. Należy przy tym podzielić pogląd organu pierwszej instancji, że niewidoczność informacji o cenie i cenie jednostkowej, nawet przy niewielkiej ilości towarów, stanowi istotne naruszenie w świetle praw i świadomości każdego konsumenta. Niemniej jednak, jak wynika z ustaleń kontroli, strona nie dopełniła powyższych obowiązków w odniesieniu do 42% sprawdzonych partii towarów. Należy wskazać, na co słusznie zwrócił uwagę również Lubuski WIIH, że kontrola była zapowiedziana i było to kolejne (drugie) następujące po sobie naruszenie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia stwierdzenia takiego naruszenia po raz pierwszy, natomiast biorąc pod uwagę także ilość zakwestionowanych partii produktów - nie można mu przypisać charakteru incydentalnego. W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe przemawia za tym, iż organ pierwszej instancji mógł przypisać stronie znaczny stopień naruszenia obowiązków. Z całą pewnością, nie mógł on zostać uznany przez organ pierwszej instancji

za znikomy. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tj. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i porzestania na pouczeniu. Należy zwrócić uwagę, że strona, choć została zobowiązana przez Lubuskiego WIH, w drodze zarządzenia pokontrolnego, do usunięcia nieprawidłowości cenowych w odniesieniu do 54 partii towarów, w tym także do poinformowania go o sposobie wykonania tego zarządzenia w wyznaczonym terminie, to jednak tego nie uczyniła. Tym samym, ponowne wyznaczenie stronie terminu do usunięcia naruszenia prawa i przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt, byłoby bezcelowe.

Prezes UOKiK wskazuje, że w okolicznościach niniejszej sprawy wymierzenie stronie kary pieniężnej może wpłynąć na wykształcenie się przekonania wśród wszystkich uczestników obrotu gospodarczego, w tym także u strony, że każde naruszenie prawa administracyjnego spotka się z odpowiedzialnością organu IH. Może to w przyszłości zapewnić, że do naruszeń prawa nie dojdzie albo będzie ich mniej, tym bardziej, że strona, pomimo składanych deklaracji na temat podejmowanych działań zaradczych (np. zapewnienia odpowiedniego szkolenia i wsparcia dla pracowników), nadal uchyla obowiązkom w zakresie uwidaczniania cen oraz cen jednostkowych oferowanych towarów.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu lub w uzupełnieniu do odwołania wnioski strony o zaniechanie postępowania, bądź o odwołanie kary pieniężnej, należy uznać za niezasadne, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie nakładania kary pieniężnej na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a